

Γράφει ο **Υπαρκτός**

Ζώντας στην πιο ταλαιπωρημένη μορφή των αιώνων, περιστοιχισμένοι από τα άχρηστα πράγματα που περιμένουμε στην πόρτα λες και αυτά θα καλυτερεύσουν την ζωή μας μαζεύοντάς τα για να τα πετάξουμε όταν θα έχουν κλείσει τον κύκλο ζωής τους που ορίσαμε. Μετά θα πεταχτούν σε κάποια χωματερή μαζί με την χωματερή των ιδεών που κατασκευάσαμε από ατόφιο χρυσάφι πεταμένου χρόνου και με τα χρήματα που ντύσαμε την κάθε στιγμή ανεμελιάς στο τσιμεντένιο κλουβί εγκλωβισμένοι. Χαλάμε τις ιδέες μας για να κατασκευάσουμε **πιο ανταγωνιστικά προϊόντα** που θα τα φτιάξουν οι σύγχρονοι δούλοι και ιερόδουλοι του ιερατείου του καπιταλισμού.

Εμπορευματοποιήσαμε ακόμα και τον **θάνατο**. Στις προσφορές των χαμένων ονείρων βρίσκονται τα ζόμπι της άχρηστης ζωής μας που μας κυνηγάνε σαν τις καινούριες Ερινύες.

Εμπορευματοποιήσαμε την **μόρφωση** μπάζοντας και χτίζοντας με ατσάλι τις άχρηστες εικόνες που αποτυπώνονται για να μη σβήσουν ποτέ. Κλέβουν τον χώρο από την αντίδραση του μυαλού, μπάζα χωμένα τόσο βαθιά στους βόθρους των εικόνων που ξερνάνε μίσος και φόβο. Από την χαραμάδα της άχτιστης πια ζωής υποδεχόμαστε την εκμετάλλευση αντί να προσέξουμε τη χαραμάδα του ήλιου που ξεπροβάλλει για να συναντήσει το δέντρο και τα πουλιά, το μόνο ζωντανό φυσικό πράγμα μέσα στον μαύρο αέρα της μεγαλούπολης.

Εμπορευματοποιήσαμε την **ενημέρωση** τόσο που να θεωρείται **αντικειμενική** αυτή που υπερασπίζεται τα συμφέροντα των κατόχων των μέσων ενημέρωσης και **στρατευμένη** οτιδήποτε τους εναντιώνεται και **εμπορευματοποιήσαμε** τα **μέσα παραγωγής** τόσο που ο κάθε εργάτης να μη νιώθει κανένα αίσθημα **αλληλεγγύης** για τον σύντροφό του. Ο εργάτης ταυτίστηκε με τα συμφέροντα του αφεντικού του σε αυτήν την πραγματική δυστοπία. Ο **εργάτης** έγινε **εργαζόμενος** κι αυτή η μικρή αλλαγή στη λέξη σήμανε μια μεγάλη αλλαγή

στην μετουσίωση της ψυχολογίας του σε αυτή του μικροαστού. Αυτός λοιπόν που δουλεύει γκαρσόν σε καφετέρια θα νιώθει πως ο σκοπός του είναι να δουλέψει για να κλείσει την καφετέρια απέναντι. Αυτήν η τόσο έξυπνη σκέψη της εξουσίας **να σπάσει την εξουσία σε μικρά αφεντικά** δημιούργησε τον αποσυντονισμό της εργατικής τάξης. Βάζοντας μετά ξεπουλημένους συνδικαλιστές σε θέσεις εξουσίας, δίνοντάς τους παχυλούς μισθούς για να ξεχάσουν τον σκοπό ύπαρξής τους διέλυσε κάθε υπόνοια **συλλογικότητας**. Κι όταν **η πείρα της εξουσίας** προχωράει πιο γρήγορα από την **πείρα του λαού**, η Ιστορία οπισθοδρομεί με τόσο γρήγορους ρυθμούς που **θέλει νεκρούς χιλιάδες να ναι στους τροχούς**, όπως σοφά λέει ο ποιητής.

Εμπορευματοποιήσαμε την **πίστη** και την κάναμε ταυτόσημη της Εκκλησίας. Δώσαμε εξουσία στο θρησκευτικό ιερατείο ώστε να θεωρείται η αυθεντία της μετά θάνατον ζωής. Κι έτσι η ανώνυμος εταιρεία ορίστηκε σαν το μονοπώλιο της μεταφυσικής. **Τα καινούρια συγχωροχάρτια είναι κι αυτά ταξικά**. Οι πιο φτωχοί είναι και οι πιο αμαρτωλοί που κλείνουν το μάτι στον υπόκοσμο. Αλλοιώθηκε τόσο πολύ η θρησκεία μέσω της Εκκλησίας που μπορεί να συνυπάρχει με τον **ανταγωνισμό** θεωρώντας τον θεμιτό και προσπερνώντας οτιδήποτε τον αποδομεί στα ιερά κείμενα. Χρησιμοποιώντας τον φόβο των ανθρώπων μετατρέπει την πίστη σε δημαγωγική πολιτική, συντηρώντας τις πιο τοξικές εκφάνσεις του ανθρώπινου **είναι**. Η Εκκλησία έχει τόση σχέση με τον Θεό όσο είχαν και οι Φαρισαίοι που τώρα καταδικάζει. Αλλά ως γνωστόν κανένας δεν βλέπει τις βρωμιές στη μύτη του παρά μόνο των άλλων. Δεν είναι κακό φυσικά, αλλά επικίνδυνο όταν έχεις τέτοια εξουσία. Αν ζούσε ο Χριστός τους σίγουρα δε θα ήταν μέσα στα λούσα και στα χρυσάφια που κολυμπάνε αλλά ένα αδικημένο ανθρωπάκι, από αυτούς που βλέπουν στον δρόμο και σιχαίνονται. Άντε να του έδιναν και κάνα ψίχουλο για να νιώθουν πως έπραξαν το καθήκον τους και η πράξη τους αυτή θα ανταμειφθεί στη μετά θάνατον ζωή από τον Θεό-ταμία.

Εμπορευματοποιήσαμε τη **ζωή μας** και καπηλευτήκαμε τα αγαθά του **περιβάλλοντος**, νομίζοντας πως πλάστηκε για να δουλεύει για μας. Το πετρέλαιο που τόσο αγαπήσαμε και έγινε η αιτία να χαθούν τόσες ανθρώπινες ζωές κι άλλοι να γίνουν δούλοι της Δύσης μέσα από την πολιτιστική εξαγωγή που πουλούσε στις αποικίες της. Πουλάμε τώρα ηλεκτρικά αυτοκίνητα και πατίνια σκεπτόμενοι **το περιβάλλον μόνο ως μια καινούρια μπίζνα**. Και όμως περιέργως ούτε τώρα οι πιστοί της Εκκλησίας εναντιώνονται κι ας καταστρέφονται όσα έχτισε ο Πλάστης με τόση σοφία. Φτάσαμε να κατηγορούμε τους **Ινδιάνους** ως απολίτιστους και να μη μας ενοχλεί και τόσο η γενοκτονία τους τη στιγμή που εκείνοι σέβονταν πολύ περισσότερο τον δικό τους θεό. Όταν σκέφτεσαι πως οτιδήποτε φυσικό περιέχει ένα μόριο του θεού, από τα δέντρα μέχρι τα βουνά και τα ποτάμια, πώς θα το καταστρέψεις; Σκεφτείτε τώρα τη δική μας οπτική που τα πάντα πλάστηκαν για να τα

μαγαρίζει ο άνθρωπος και κάντε τη σύ

Εμπορευματοποιήσαμε τον χρόνο ώστε **κάθε στιγμή χαράς** να θεωρείται *χαμένη* και *αντιπαραγωγική*. Μα, μέσα στην αλλοίωση και την καταστροφή των λέξεων ξεχάσαμε τι σημαίνει **ελευθερία**. Έτσι, ο *ελεύθερος χρόνος* δεν αξιοποιείται *ελεύθερα*. Τα πάντα γίνονται για την ασφάλεια μας είπαν και τους πιστέψαμε. Γι' αυτό θυσιάζουμε στους βωμούς της ασφαλούς ζωής κάθε ιδέα ελευθερίας που μας προσέφεραν οι πρόγονοι που τάχα θαυμάζουμε. Ακόμα κι αυτούς τους κοντύναμε τόσο που έχασαν κάθε στοιχείο επαναστατικότητας.

Εμπορευματοποιήσαμε τις **επαναστάσεις** τόσο που **η κάθε εξουσία να μπορεί να τις γιορτάζει** χωρίς να προκαλεί κανένα συναίσθημα, αφού χειρουργικά αφαιρέσαμε κάθε ίχνος ορμής από τα μάτια των παιδιών μας. Και συνεχίζουμε να περιμένουμε τον ντελιβερά στην πόρτα και να αντιδράμε μέχρι εκεί που μας παίρνει, να χτυπάμε τον αδύναμο μέχρι να μην μπορεί να σηκωθεί, να σηκωνόμαστε μέσα από τα σπασμένα γυαλιά και με τα χέρια γεμάτα αίματα να προσπαθούμε να αισθανθούμε ήρωες. Οι ήρωες της δικής μας ζωής πλασμένοι μέσα από τους ήρωες της τηλεόρασης. Αυτοί που χτυπάνε τους αδύνατους και βαράνε προσοχή μπροστά σε κάθε εξουσία, αυτοί που ξεπουλιούνται για μια κουραμάνα ψωμί και μέσα από την οπισθοδρόμηση της κοινωνίας, που οι ίδιοι επιδιώκουν, να κερδίζουν αξία, σαν τους τιποτένιους που όσο μεγαλύτερο το τίποτα τόσο περισσότερη η χαρά που τους διασφαλίζει η μοιρολατρική υποταγή τους.

Η μεγαλύτερη υποκρισία είναι να νιώθεις άνθρωπος μέσα σε μια απάνθρωπη κοινωνία. Γιατί κάθε τι που μαθαίνουμε απανθρωπίζει ένα συναίσθημα και δένει με πιο σφιχτά δεσμά την ανάγκη για αλλαγή. Είμαστε το μέλλον λέμε και δεν σκεφτόμαστε παρά μονάχα το βραχυπρόθεσμο μέλλον της ύπαρξής μας. Οι πιο σημαντικοί άνθρωποι κατατομούνται

ψυχολογικά ώστε να μην έχουν πια λόγο.

Εμπορευματοποιήσαμε την **τέχνη** και έγινε **τέχνη για την τέχνη**. Ο πίνακας πωλείται και ο καλλιτέχνης πωλείται μόνο σαν ατομική οντότητα που ζητάει νταβατζή για το προϊόν του. Στο τέλος **ο καλλιτέχνης γίνεται το ίδιο το προϊόν**. Δεν έχει λόγο στην κοινωνία παρά μονάχα μέσα από το έργο του, κουτσουρεμένο κι αυτό και κατευθυνόμενο από την αυτολογοκρισία. Ο χειρότερος αυλικός που στην καπιταλιστική εποχή μπορεί να γίνει μέλος της κάστας αντί για σφουγκοκωλάριος του βασιλιά. Κι όταν πια θα σκεφτούμε πως «**τους έχουμε βαρεθεί**», θα έχουμε γίνει η καινούρια εκδοχή του **Μπίρμαν**.